

Julemysteriet 2003

– en matematisk julekalender for mellomtrinnet –

1. desember

Dy-dy-dy-dyt-dyt-dy-dy-dy-dy. Dy-dy-dy...

- Hei, det er Kine, hva er det Kurt?
- Har du hørt det, æh, lest det, æh, vet du det?
- Ta det rolig Kurt, hva er det du forsøker å si? Hørt hva, lest hva, vet hva?
- Det står i Aftenbladet at Jule H. Ateren rømte i går. Han hadde fremstilling på Legevakten, fordi han hadde knekt storetåa i en fotballkamp mellom de innsatte og ansatte i fengselet. Også viste det seg at det bare var lureneri, han løp fra Legevakten og ble plukket opp av en mørk Volvo som forsvant i full fart opp Trondheimsveien. Og så står det ...
- Ja, ja, ja Kurt. Kan vi ikke møtes så jeg kan se reportasjen. Kan du møte meg på *Bagel and Juice* så kan vi etterpå stikke ned og se på at de tenner julegrana på Universitetsplassen?

Kine ruslet nedover mot Bagel. Mørket hadde senket seg over en adventspyntet Oslo, men hva betydde egentlig det Kurt hadde fortalt? Jule H. Ateren hadde jo fått flere års fengsel etter at han ble fanget for et snaut år siden. Og nå hadde han altså rømt, den 30. november? Vel, Kine skulle ikke la ham få ødelegge for den gryende julestemningen som var i ferd med å snike seg på. Den første snøen hadde heldigvis kommet i tide, i går hadde det vært første søndag i advent og nå skulle hun og Kurt ned til sentrum for å se den store julegrana bli tent.

- Hei Kurt. Jeg har allerede kjøpt noe å drikke og spise jeg. Sleng avisa hit så leser jeg artikkelen mens du bestemmer deg for hva du vil ha.

Snart etter var de to intenst opptatt med å finlese artikkelen.

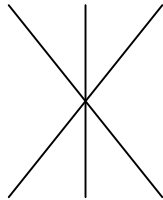
- Her står det at Ateren hadde skikket seg bra i fengsel. Og en anonym kilde i politiet sier at han hadde begynt å studere fysikk, elektronikk og matematikk. I tillegg var han blitt en iverig brevskriver og hadde brevvener i utlandet, blant annet i New York, England, Sverige, Danmark og Italia.
- Men det står jo ikke særlig mye interessant her, mumler Kine. Politiet hevder at han ikke kan karakteriseres som farlig. Men det er jo litt rart at han rømmer i det jula står for døra?
- Når du snakker om jula, burde ikke vi komme oss ned til Universitetsplassen nå? Vi stikker.

Litt senere stod de to blant mange andre på plassen midt mellom Stortinget og Slottet. Rett foran inngangen til det gamle universitetet i Oslo. Det er et flott inngangsparti med store søyler av norsk granitt. Opp mellom dem hadde Kurt og Kine gått i sommer da de var invitert til å overvære utdelingen av Abelprisen i matematikk til franskmannen Jean-Pierre Serre. Men da hadde det vært sol og sommer, nå ventet de imidlertid på julelysene.

- Kan ikke Ordføreren snart bli ferdig med talen sin så de får tent treet da, sukker Kine.
- Jo, nå tror jeg jammen han er ferdig. Nå er det like før. En, to,

PANG !!

I det lysene ble tent eksploderte alle pærene og plassen ble mørklagt. Det eneste lyset som stod igjen var et rødt symbol i toppen av treet der hvor stjerna skulle stått:

Samtidig med at pærene hadde eksplodert var det frigjort en mengde papirlapper som drysset over treet som store snøflak. Kurt og Kine fikk fatt på et av dem og leste:

Julaften i miniatyr!
Stille natt heilage natt ...

Hvilket tall er det neste i rekken:
1, 4, 9, 16, 25, 36, 49, ?

- Gurgh, dette virker passe ekkelt sa Kurt. Husker du sabotasjen mot julegrana i fjor? Hvem stod bak det om ikke Ateren. Og nå dukker det opp matematikkoppgaver igjen.
- Enig, sa Kine. Men det kan jo være en ren tilfeldighet. Uansett kan det jo være morsomt å prøve seg på oppgaven.
- Klart det, vi stikker hjem til meg og knekker oppgaven. Jeg tror vi har noen boller igjen fra i går. Faren min pleier alltid å bake mange flere enn det vi spiser.

2. desember

– Ja, det er bare et lite forvarsel, humret Ateren med seg selv da han leste avisoppslaget om sabotasjen mot julegrana. Og i år skal alt gå knirkefritt, ingen snushaner eller høner skal få ødelegge planene våre. Den tiden i fengsel var ikke så ille, man fikk jo ro og fred til å lage en skikkelig ny plan. Og resten av gjengen har jo gjort flere prøver som viser at dette vil virke. He, he, denne gangen er planen så god at jeg jammen skal mobbe de dustene fra i fjor. Jeg skal jammen mate dem med oppgaver for å bevise at de ikke er smartere enn Ateren. Kurt og Kine skal få føle seg skikkelig dumme.

Et helt annet sted i byen ringte skoleklokka inn til første time.

– Ja, vi fikk jo til oppgaven i går Kine, men jeg skjønner sannelig ikke hva som var vitsen med det tallet.

– Ikke jeg heller, men det kan jo være det viser seg at vi får bruk for det senere en gang. Jeg har lagret det på mobilen så har vi det i alle fall. Nei, vi får pelle oss inn til timen.

Etter skoletid stod Kurt og ventet på Kine.

– Du, burde vi ikke undersøke om det kan være noen sammenheng mellom Aterens rømning og det som skjedde med julegrana.

– Jo, det har du rett i. Vi stikker ned til Grønland politistasjon og snakker med etterforskningsleder Bastian, han husker oss sikkert igjen fra i fjor.

– Ja, tanken har streifet meg og, sa Bastian. Men vi vet ikke noe sikkert. Vi har funnet bilen Ateren rømte i, den stod parkert inne i skogen ved Østmarksetra. Det var noen joggere som fant den rett etter at noen hadde satt fyr på den. Like før hadde joggerne blitt forbi kjørt av en hvit SAAB i stor fart. Den hadde utenlandske skilter, antakelig med bokstavene LUJ og 3 eller 4 tall. Men vi har ikke hatt mannskaper nok til å gjøre så mye med det, dessverre.

– Nei vel, vi bare lurte vi sa Kine. Er det ellers noe dere har funnet ut om Ateren?

– Egentlig ikke. Han oppførte seg helt eksemplarisk. Var interessert i å lære språk og brevvekslet med utlendinger for å øve seg. Men dere kan godt få se på cella der han satt. Vi skal akkurat bort for å rydde den og ta vare på de eiendelene han etterlot seg.

Kurt og Kine ble med til fengselet. Sammen med Bastian gikk de gjennom den sparsommelig møblerte cella.

– Nei, her var det jo ikke mye, sa Kurt. Mest bøker; *Trist som faren* av Ben Ari, *Huset i Mørkeret* av Tarjei Vesaas og en sangbok med tekster av en Bob Dylan.

– Og her er noen fagbøker, sa Kine. *Norges hvite gull* av overingeniør Veksel Strøm og *Fra turbin til høyspenning* av brødrene Elvestad. Nei, dette var jammen ikke mye. Det virker som han har tatt med seg alt som kunne gi noen ledetråd. Det eneste, foruten bøkene, er denne konvolutten som er brukt som bokmerke. Den er poststemplet i Drøbak.

– Jeg tror ikke det er stort å finne her sa Kine. Klokka begynner forresten å bli så mye at jeg må tenke på hjemturen.

Snart var de to unge etterforskerne på vei hjem i vintermørket. Leksene til i morgen måtte gjøres, men de rakk å ta et par runder på dataspillet til Kine før de skilte lag. Så langt kom de imidlertid ikke. I det de rundet hjørnet i gata der Kine bodde så de en kvinne som slang igjen lokket på postkassa og løp bort til en ventende hvit SAAB som hvinte avgårde. Før de rakk fram til postkassa kom imidlertid faren til Kine styrtende ut.

– Hva i svarte er dette bråket for noe! Og hvem er det som forsøker å ødelegge postkassa mi! Illsint reiv han opp lokket, men roet seg litt da han fant et gult ark.

– Ha, hør her da, utbrøt han:

Darkness at the break of noon
Shadows even the silverspoon
The handmade blade, the child's baloon
Eclipses both the sun and moon
To understand you know too soon
There is no sense in trying

– Milde himmel, hva betyr det? utbrøt Kine.

Kjenner dere ikke igjen dette da? sa far til Kine. Det er fra sangen *It's Alright Ma* av Bob Dylan. Nei, det er sant, dere er altfor unge til å like Bob Dylan. Og her nedenfor er det jammen en matteoppgave også. Snåle greier. Men kom med inn i stedet for å bli stående her og fryse. Jeg skal lage i stand noe godt å spise – og så kan jeg spille sangen for dere, den er på en av Dylan CD'ene mine.

– Øh hum, kremtet Kurt, det er sikkert fint det. Men tror du jeg kunne låne arket så jeg kan titte litt på matteoppgaven?

– Joda, klart det, men nå altså Dylan og mat.

Litt senere var de ferdige med måltidet og kunne snike seg opp på rommet til Kine.

– Puh, det var jammen godt å komme unna hvasket Kurt. For noe gnål. Han Dylan var verre å høre på en katt med tarmslyng og dødsangst. Jeg er sikker på at den gamle rustne kaffetrakteren hjemme synger bedre enn han.

– Ja, joda, men du fikk vel med deg arket med matteoppgaven, svarte Kine.

Klart det, la oss se på den.

I et rektangel er omkretsen lik 20. Den lengste siden er 4 lenger enn den korteste. Hva blir arealet?

3. desember

- 21,50

“Darkness at the break of noon. Shadows even the silverspoon...
To understand you know too soon. There is no sense in trying...”

- Eh, det blir 21,50!

- Hæ, åh ja! Jeg tenkte på en sang jeg hørte i går, ser du. Her har du 21,50.

Kine sto i kassa og skulle betale for en yoghurt, noen bananer og en marsipangris. I dag hadde hun ikke rukket å lage niste, og hadde fått med penger til å kjøpe noe i butikken. Da Kine kom tilbake til skolen møtte hun Kurt ute i skolegården.

- Hei, Kurt! Hvordan er det med deg? Har du også fått den Dylan sangen vi fikk høre i går på hjernen?

- Nei, jeg har vel ikke fått sangen på hjernen akkurat, men jeg har tenkt mye på sangteksten som sto på den gule lappen. Tror du det kan være et spor?

- Jeg aner ikke. Men, sett at det er et spor eller hint da...

Kurt hadde puttet det gule arket i lomma, og nå plukket han det fram. De ble stående og prøve å finne på hva de forskjellige linjene eventuelt skulle hinte om.

Darkness at the break of noon? - Kanskje det vil komme en eller annen formørkelse? Nei, klokka var over tolv og det var fremdeles lyst, så det kunne det ikke være.

- Hva med “Shadows even the silverspoon”? spurte Kurt.

- Har absolutt ingen ide, svarte Kine og pekte på de to siste linjene, som var skrevet i kursiv. Kanskje det bare er en beskjed til oss om at det ikke er noe vits i å løse matteoppgavene, fordi vi ikke vil forstå meningen med dem likevel?

- Da har den eller de som har laget oppgavene i alle fall rett i en ting, sa Kurt og dro fram mobilen sin og bladde opp de to tallene han hadde lagret. Jeg skjønner fremdeles ikke hva vi skal med disse.

- NEI, de kan da ikke gi oss matteoppgaver og så forvente at vi ikke løser dem! utbrøt Kine og var temmelig opphisset. Det MÅ være en mening med dette, ellers hadde vi ikke fått dem, og damen som heiv lappen i postkassa trengte vel ikke å stikke av om det ikke er noe som foregår?

- Vet du hva vi kan gjøre? sa Kurt og tok tak i armen til Kine. Vi rekker å ta en tur på biblioteket og sjekke nettavisene før det ringer inn igjen. Kanskje det har hendt noe nå som ikke vi klarer å oppdage fordi vi ikke befinner oss der det skjer! Nest nederste linja sier jo at “To understand you know too soon”

Kurt og Kine satte seg ved en av PC'ene på biblioteket og begynte å lete etter ting i nettavisa som kunne ha en sammenheng med Dylan-teksten.

- Hei, se her! her står det om julehuset i Drøbak. Noen har kuttet all strømmen inn til huset slik at julebelysningen ikke virker lenger. Ingen av folkene fra e-verket klarer å finne feilen og de antar at det vil ta flere dager før det blir rettet opp.
- Står det noe om når det skjedde, spør Kine.
- Skal vi se, jo da strømmen forsvant presis klokka tolv i dag, leste Kurt høyt og reiste seg brått fra stolen.

- Vet du hva, sier Kine med alvorlig mine. Selv om vi ikke har noe bevis enda, tror jeg at vi har med Jule H. Ateren å gjøre igjen, men denne gangen tror jeg at Ateren selv sender beskjedene til oss, for å mobbe oss fordi vi ikke finner ut av opplegget hans.

De leste videre i artikkelen om julehuset, men kunne ikke finne noe mer som kunne hjelpe dem. Det ringte inn og Kurt måtte gå for å skifte før gymtimen, og Kine skulle jobbe videre med et prosjekt i norsktimen om juletradisjoner i de baltiske landene. Før de gikk fra hverandre, avtalte de å møtes hos Kurt den samme kvelden for å se på Dagsrevyen sammen. Kanskje ville de få flere opplysninger om julehuset i Drøbak der.

- Hysj, vær stille da - pappa! Nå kommer reportasjen om strømstansen i Drøbak. Vi må følge veldig nøye med nå, Kine.

- Hei, se på ryggen til den karen fra e-verket, han som går rundt i bakgrunnen.
- Er ikke det bare en vanlig linselus da? sa faren til Kurt.
- Det tror ikke jeg, mente Kine og leste høyt det som stod på ryggen hans

**Finn et tosifret tall som er slik at tverrsummen av tallene er lik halvparten av tallet?
(Tverrsum = summen av sifrene i tallet. Eks. tverrsummen av 25 er 7 fordi $2+5=7$)**

- La noen av dere merke til hvordan den mannen så ut? lurte Kine på.
- Jeg så ikke så nøye, jeg var mer opptatt med å prøve å se hva som stod på ryggen hans, jeg sa faren til Kurt, og mente at Kine måtte ha eksepsjonelt godt syn.
- For meg så det ut som om det var en person av utenlandsk opprinnelse, sa Kurt. Han så ut som han derre sangeren, han... Åhh, jeg kommer ikke på navnet, men jeg tror han er sånn tenor.
- Pavarotti? undret Kine og fikk det raskt bekreftet da både Kurt og faren hans nikket kraftig på hodet.

Kurt og Kine satte seg ned ved kjøkkenbordet for å løse oppgaven. De diskuterte litt fram og tilbake om hvem denne e-verk mannen kunne være, men kom ikke fram til noe som kunne virke logisk.

- Ny dag, nytt tall! Ja, ja ser deg i morra da, Kurt.
Kurt lente seg over bordet og ga Kine en klem - Ha det, Kine.

4. desember

- Kine, Kiiine!!!

Kurt kom løpende ned fra naturfagsrommet da han fikk øye på Kine litt lenger nede i trappa etter at de var kommet ut til friminutt.

- Helledussen, da! sa Kine da Kurt hoppet ned på det trappetrinnet hun hadde stoppet på.

- Det er første gang jeg har blitt sendt ut av en time, og måtte gå til rektor! Det startet med at det var en mobiltelefon som ringte midt i timen, og ingen visste hvem det var sin. Læreren ble temmelig sint etter hvert, for telefonen ga seg ikke. Den hadde bare noen korte opphold, så ringte det igjen.

- Hva har dette med deg og rektor å gjøre? ville Kine vite og hun ba Kurt om å ta det rolig i fortsettelsen.

- Hah, mobilen som ringte lå nede i sekken min! Så da jeg nektet for at det var min, kokte det over for læreren. Jeg måtte gå til rektors kontor og forklare hvorfor jeg var der, og jeg måtte selvfølgelig legge igjen telefonen der til etter skoletid.

- Har du ikke peiling på hvem det kan være sin? Hva slags mobil var det? Kine ville vite så mye som mulig.

- Det får vi se på etter skoletid, men jeg tror det er en slik som kan sende MMS'er og som du kan ta bilder med, sa Kurt da han hoppet ned de to siste trappetrinnene.

Endelig ringte det ut etter siste time. Kine sto i gangen og ventet på at Kurt skulle få hentet mobiltelefonen fra rektors kontor, og da Kurt kom ut igjen var det Kines tur til å være utolmodig.

- Få se! sa hun og nesten rev mobilen ut av hendene til Kurt. Nei, den er avslått! Hvordan skal vi kunne finne ut noe om eieren av telefonen da?

- Kan jeg også få se litt, Kine? Jeg vil prøve å slå den på.

- Har du liksom PIN-koden du da? ville Kine vite og satte hendene i siden.

- Nei, men vi har tre forsøk og jeg har et forslag. Vi kan prøve 0000, det er ganske mange som har denne koden.

0 0 0 0 OK

- Ok, det var feil!

- Vent nå litt, sa Kine. Tenk om det er Ateren som har plantet telefonen i sekken din. I dag er det 4. desember. Hva om vi prøver 1234?

1 2 3 4 OK

- Uhuæ, dette ble litt skummelt, sa Kurt da mobilen åpnet seg. Hvis det er Jule H. Ateren som har lagt mobilen i sekken min, skjønner jeg ikke når han skulle ha gjort det. - Vi kan jo bare hatt skikkelig flaks med PIN-koden, eller hva mener du, Kine?

Kine trakk pusten for å svare, men slapp den fort ut igjen da mobilen plutselig begynte å pipe. Det kom inn en melding, en MMS.

- Phu, nå skvatt jeg! sa Kine og ba Kurt om å åpne MMS'en.
- Det er bilde av skiltet for en bussholdeplass? sa Kurt og viste det fram til Kine.
- Hører det med en tekstbeskjed også?
- Ja, det gjør visst det. Det står ikke så mye, det står 30 15.22
- Få se på bildet igjen, sa Kine. Det ser ut som om bildet er tatt på Jernbanetorget ved Oslo S!
- Vi reiser vel til Oslo S nå, gjør vi ikke? spurte Kurt.

Kine nikket og de la i vei.

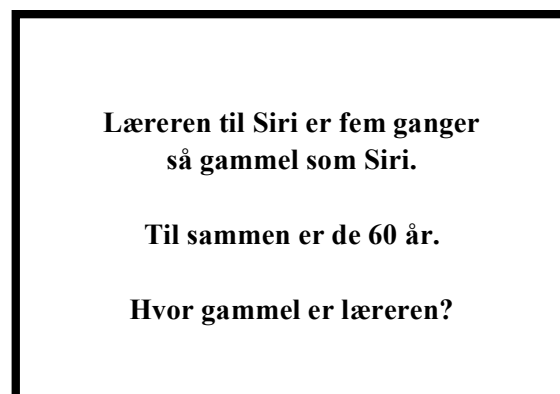
På turen ned til Oslo S ble de enige om at 30 15.22 kunne være rutetiden for en av bussene i Oslo. De ringte Trafikanten og spurte om hjelp med tallene.

- Buss nr. 30 har avgang fra Jernbanetorget kl. 15.22! utbrøt Kine. Vi tar denne en runde og ser om det kan gi oss noe mer.

Etter en halvtimes busstur hvor ingenting merkelig hadde dukket opp, begynte Kurt og Kine å miste motet. De var snart ved endeholdeplassen på Huk, og snakket om å reise hjem.

- Siste holdeplass, Huk. Buss-sjåføren svingte bussen rundt, og gjorde i stand til returen.

- Dette var skuffende, sa Kurt. Han så ut av vinduet og oppdaget en stor reklameplakat som sto ved siden av buss-skuret.

- Ser du det samme som jeg ser, Kine?
- Ja, jeg tror det. Det er en ny matteoppgave!
- Hei, ikke kjør!!! ropte Kurt. Kine, klarer du å huske hva som står der?
- Nei, men kan du ikke ta et bilde med den nye mobilen da, så får vi det med oss med det samme.

KLIKK

- Det var jammen lurt, sa Kurt da de så på bildet som lå på displayet i telefonen. Nå reiser vi hjem til deg og setter oss ned med oppgaven.

5. desember

Kurt ble vekket tidlig, faren til Kurt skulle en kort tur innom jobben før han skulle forberede kveldens store feiring. Han hadde bestilt Lille Spisesal på Soria Moria Restaurant i Vogts gate for å feire 40 årsdagen med familie og venner. Kurt hadde fått lov å invitere med seg Kine så han hadde noen på sin egen alder å prate med.

Kine pratet om den forestående 40 årsdagen i hvert friminutt. Hun gruet seg litt til å treffe alle slektningene til Kurt. Kine hadde kjøpt Hundreårsutgaven med samlede og upubliserte dikt av Rudolf Nilsens som gave til faren til Kurt. Rudolf Nilsen var yndlingsforfatteren til Kine, og hun fortalte at da Soria Moria ble åpnet 2. juledag 1928 hadde Rudolf Nilsen skrevet åpningsprologen:

*Just her må byen ha et filmens slott,
og navnet ikke være Torshaug kort og godt,
men Soria Moria – fjernt og stjerneblått!*

*Fra glansen øst og vest for solens gull
og mann i månens blanke smilehull
tas lyset inn med filmens tryllerull!*

Faren til Kurt hadde reist av gårde tidlig for å sjekke at alt var i orden. Tjue minutter før selskapet skulle starte troppet Kurt opp hjemme hos Kine slik at de kunne ta følge.

- Hei Kine, er du klar?
- Kom inn, jeg er klar om to minutter, Har *du* fått noen beskjed fra Ateren enda?
- Nei, men den bør komme snart.

På vei til Soria Moria gikk de forbi Vogts gate nr. 17 og Kine fortalte at der hadde den kjente skuespillerinnen Ella Hval, som senere ble Rudolf Nilsens kone, vokst opp.

Da de kom til Soria Moria traff de den gamle grandtanten til Kurt, fru Andersen, som kom med taxi. Kurt presenterte Kine og de tok følge inn, der Kine ble presentert for resten av familien.

I Lille Spisesal var det dekket på småbord med 8-10 personer på hvert bord, Kurt og Kine var strategisk plassert ved siden av hverandre og tvers ovenfor den gamle grandtanten som stadig blunket hemmelighetsfullt til Kine.

Under hovedretten, en nydelig Lammefilet med olivensaus og fløtegratinerte poteter, dunker plutselig Kine albuen i siden på Kurt.

- Hva er det?
- Ser du han servitøren der, er ikke det han fra e-verket som vi så på TV?

- Han som lignet på Pavarotti?

Kurt snudde seg diskret og kikket i den retningen Kine hadde antydnet. Jo, det lignet, men det kunne da umulig være en og samme person.

- Dette var mystisk, prøv å hold et øye med ham.

Hverken Kurt eller Kine så noe mer til den mystiske servitøren før desserten, som var mørk sjokoladeterter med appelsinkompott, da "Pavarotti" serverte både Kurt og Kine. Da han hadde forsvunnet ut på kjøkkenet igjen lente Kine seg over mot Kurt og visket:

- Så du ringen hans?
- Nei??
- Det var et slikt pentagon, husker du at det dukket opp i fjor også?
- Dette blir bare mer og mer mystisk. Kaken var forresten god, smak du også.

Kine stakk gaffelen i kaken og skar av en stor bit, da kom det en papirlapp til syne. Kine dultet borti Kurt, nappet ut lappen og ga den til ham. Kurt dyttet den fort i jakkelommen før noen andre så det.

Under kaffen snek Kurt og Kine seg ut, Kurt tok fram lappen og de leste den i skinnet fra gatelampene:

Desemberkveld.

Grått i min gate. Grått i meg selv.

Faen til stell!

Finn det minste tallet som kan deles på alle disse tallene:

2, 3, 4, 6, 8, 12 og 16

Dermed slukket alle gatelysene og de ble stående i stummende mørke. Det diktet kjenner jeg sa Kine, det er Kveld av Rudolf Nilsen.

De to visste ikke hva dette skulle bety, men de tok med seg oppgaven inn i selskapslokalet igjen, spurte om å få låne litt papir og en kulepenn for å løse oppgaven.

8. desember

Ateren gned seg i hendene. Så langt hadde alt gått etter planen. Rapportene han fikk fra sine medsamsvorne i utlandet tydet på at alt var under kontroll. Fra London kom det nylig beskjed om at dataviruset, som skulle være et av trumfkortene, snart var ferdig. Og den svenske elektroingeniøren, Sture Strömberg, hadde allerede gjennomført flere vellykkede sabotasjeprosjekter helt etter planen. Han smilte ondskapsfullt mot skjermen til høyre for seg som viste et bilde av huset til Kurt. Den amerikanske overvåkningssatellitten som holdt øye med snushanene var en genistrek. Selvsagt kom de små krypene alltid til å gå rundt med mobiltelefonen og vente på flere meldinger. Å, de var så lette å lure. Denne gangen skulle de ikke kunne stoppe planene hans, nei. Han hadde situasjonen under full kontroll!

Samtidig hjemme hos Kurt satt begge de unge detektivene og funderte. Det var tydelig at noe foregikk, men det var virkelig ikke lett å finne ut av dette. Det var mandag ettermiddag og etter skolen hadde de satt opp lapper på en oppslagstavle på rommet til Kurt. De prøvde å samle alle ledetråder slik som de hadde sett etterforskere på TV gjøre. Der hang et juletre, et gult ark med en Dylan-tekst, en utskrift av artikkelen om Julehuset i Drøbak, en bussbillett, lappen fra kaken til Kine og et bilde av Pavarotti, samt løsningen på fem matteoppgaver. Fra tid til annen kikket en av dem opp på tavlen og sukket. I dag hadde ingenting uvanlig skjedd, og det virket foruroligende. Stille før stormen, på en måte. Kine satt og bladde i avisene for fjerde gang uten å finne noe som fanget hennes oppmerksomhet. Kurt surfet planløst rundt på nettet og mellom dem lå den mystiske telefonen - helt stille.

- Klokka er snart halv sju. Nå er det like før nyhetene på tv2 begynner, sa Kurt. Tror du det kan være noe å hente der?
- Vet ikke, men vi får vel slå på for sikkerhets skyld.

De hadde hørt på nyheter på radioen flere ganger i løpet av dagen uten å bli noe klokere, og nå var det snart kvelden. Nyhetssendingen gikk mot slutten da et innslag om tenningen av det andre adventslyset på Fløyen i Bergen i går fikk Kurt og Kine til å spisse ørene. Fløybanen hadde hatt tekniske problemer slik at representanten fra Bergen menighet som skulle tenne lyset nesten ikke rakk fram i tide, men så hadde det ordnet seg og tv2 hadde filmet tenningen, som hadde samlet mange tilskuere på Fløyen. Plutselig utbrøt Kurt:

- Se på ballongen den gutten har i hånda! En rød ballong med hjerteform! Ser du? Kjenner du igjen merket på den? Samme slags stjerne som var i toppen av grana på Universitetsplassen?
- Jeg tror ikke det er noen stjerne, sa Kine. Vet du hva det ser ut som? Det er to K'er med ryggen mot hverandre.
- Jeg tror du har rett, Kine! Dette er helt klart en melding til oss! 'the child's balloon' ikke sant, det står jo i den sangteksten til Bob Dylan, men hva betyr det?

I det samme var innslaget over og nyhetsoppleseren kom tilbake med oppsummeringen av dagens nyheter, men nede på skjermen rullet en tekst som fikk Kurt og Kine til å hoppe i stolen.

Hvilket tall er det minste som kan deles på tallene 3, 7 og 9 ?

- Same procedure as last time? sa Kine og kikket bort på Kurt.

Kurt reiste seg for å gå opp på rommet sitt igjen, men han bråsnudde og småløp bort til en reol som sto i stua. Han dro ut den nederste skuffen og plukket fram en vanlig, rød ballong. Da de kom opp på Kurts rom, blåse han litt luft i ballongen, tok en sprittusj og tegnet to K'er med ryggen mot hverandre på ballongen. De ble stående og se på alle "ledetrådene".

- Det er tydelig at Ateren har jobbet med dette, sa Kine og nikket forsiktig på hodet. Han skal ha det!

- Jeg tror ikke at han er helt alene om dette, sa Kurt. Det virker som han har minst én medhjelper - damen i den hvite SAAB'en, og hva med meldingen som kom på TV?

- Han har i alle fall ikke noe rød tråd med oppgaver og kryptiske meldinger. I dag har vi jo bare fått en oppgave, torsdag fikk vi oppgave og melding om noe som skjedde dagen etter...

- Jeg skjønner ikke annet enn at vi ikke greier å forhindre sabotasjene og at det noen ganger går ut over oss, og noen ganger har det med jula å gjøre.

- Men, hva skal vi gjøre med alle tallene da? ville Kine vite.

- Jeg orker ikke tenke mer, jeg har ikke lyst til å tenke mer! sa Kurt og begynte å gjespe.

- Ok, så tenker vi ikke mer i dag, sa Kine og smilte. Ser deg på skolen i morra!

9. desember

Kine våknet brått av et kraftig dunk etterfulgt av bankelyder. Det banket på soveromsvinduet hennes. Hun satte seg opp i senga, tok gardinene forsiktig til side og stirret rett inn i øyet på en hvit due.

- Næhmen, stakkars deg da! sa Kine i en litt spydig tone. Hun kunne ikke fordra duer og gjorde noen store bevegelser med armene for å få dua til å fly vekk fra vinduskarmen.
- Hei, kom deg vekk da! ropte hun irritert.
- Slapp av, slapp av! Jeg skal bare inn på badet, svarte lillebroren til Kine i det han passerte utenfor rommet hennes.

Den hvite dua ville ikke flytte seg. Da Kine ville åpne vinduet for å få den vekk, oppdaget hun at den hadde en liten sylinder festet til høyrebenet - det var en brevdue. Hun fikk tilslutt ut lappen som lå i sylindere, og brettet den opp.

Legg sammen alle heltallene fra 1 og oppover helt til

du kommer til en sum som kan deles på 13.

Hvilken sum er dette?

Hun sprang ut av senga, og ringte til Kurt.

- Vet du hvor mye klokka er, Kine?! sa Kurt med grøtete stemme.
- Nei, men vi har fått en ny oppgave.
- Allerede?

Mens Kine fortalte om oppgaven og hvordan hun måtte kjempe med dua for å få tak i lappen, kunne hun høre at Kurt hadde kommet seg til badet for å ta på seg klær.

De møttes på skolen, lenge før det ringte inn til første time.

- Var det bare en matte-oppgave i dag? spurte Kurt og syntes egentlig det var litt rart. Det var flere dager siden de hadde fått noen nye meldinger om ting som skulle skje - bare en bekreftelse på at det var noen som overvåket dem.
- Kanskje den hvite duen som kom med oppgaven var dagens kryptiske melding? sa Kine på spøk.
- Det er ikke så sikkert at du skal tulle med det, sa Kurt. Nobels fredspris blir utdelt i morra. Hvite duer blir ofte brukt som fredssymbol. Det kan hende det er en forbindelse her? Hvit due - fred - julens budskap? Endelig! Vi kan kanskje komme Ateren i forkjøpet.
- Hva tror du kan skje der da? ville Kine vite. Det kommer jo til å kry av politi, og andre folk som kommer for å overvære dette. Mange vitner! Dessuten vet vi jo ikke hva som vil skje eller hvordan det vil skje.

Det ringte inn til første time midt i en heftig diskusjon om hvordan de skulle tolke den hvite dua, men de ble enige om at de måtte gå videre på due-sporet. De måtte sette seg ned og jobbe systematisk.

- Den Norske Nobelkomite har bestemt at Nobels fredspris for 2003 skal tildelast Shirin Ebadi for hennar innsats for demokrati og menneskerettar.

Kine leste høyt fra Det norske Nobelinstituttets hjemmesider. Etter skolen hadde Kurt og Kine satt seg ned ved hver sin PC på biblioteket. De var enige om at de måtte finne ut så mye som mulig om prisutdelingen.

- Unnskyld meg, men er det dame eller mann? spurte Kurt og mente at det ikke alltid er like lett å vite når en hører et navn første gang.

- Prisen tildelast Shirin Ebadi for HENNAR innsats! gjentok Kine. Det er en muslimsk dame fra Iran. Hun er advokat, dommer, foreleser, forfatter og aktivist. Kine leste videre. Kampen for dei grunnleggjande menneskerettane er hennar fremste arena, og ikkje noko samfunn fortener å kallast sivilisert utan at rettane til kvinner og born blir respekterte.

- Jeg tror ikke at Ateren klarer å få gjort noe med Shirin Ebadi, sa Kine etter at hun hadde lest gjennom biografien hennes. Jeg tror det er noe annet som skjer, men hva?

De søkte på *Google* med alle tenkelige og utenkelige ord som kunne brukes i forbindelse med en Nobelpris utdeling.

Kurt fant en artikkel fra i fjor på *Norge i dag* sine nettsider om en tradisjonell gudstjeneste i Oslo Domkirke, appell på Stortorvet og et fakkeltog som går fra Stortorvet opp til Grand Hotell der fredsprisvinneren "tradisjonen tro hilser fakkeltog fra balkongen".

- Jeg skrev inn Oslo Domkirke, sa Kine og leste en artikkel fra Aftenpostens nettutgave om et nytt klokkespill som skal tas i bruk før jul. Her står det at klokkespillet er elektronisk og at det ikke skal brukes hver dag, men til gudstjenester og høytider!

- Med tanke på alle de strøbruddene som har vært i det siste tror jeg vi har funnet sabotasjemålet, Kine!

De glemte helt å løse dagens oppgave, men ble enige om at de skulle reise ned til byen rett etter skolen neste dag - for å advare kirketjeneren i Oslo Domkirke.

10. desember

- Hallo, er det noen her?

Kurt ble stående og høre på gjenklngen i midtskipet til Oslo Domkirke. Han hadde ropt hallo så høyt at han hørte seg selv lenge etter at han var ferdig med spørsmålet. Kine hadde tatt tak i venstrehånda til Kurt og sto litt gjemt bak ryggen hans. De var klamme på hendene begge to, og nå sto de der og håpet på at noen ville svare.

- Hallo, ja! sa en dyp mannsstemme til slutt.

De kunne ikke se noen, og snudde seg rundt for å kikke i alle retninger. De kunne fremdeles ikke se noen. Kurt spurte igjen om det var noen der, men denne gangen hvisket han nesten.

- Ja, hva er det dere vil da? spurte mannen og la en hånd på skulderen til Kine.

Kine heiv seg rundt, og hylte av alle krefter. Kurt holdt på å synke sammen, da knærne plutselig sviktet.

- Jeg er da vel ikke så stygg? sa den koselige gamle mannen med grått nisseskjegg. Han var ikke stort høyere enn Kine.

Han fortalte at han het Ragnar, og at det var han som var kirketjener. Nå var han i full gang med å forberede gudstjenesten som skulle være litt senere på dagen i forbindelse med Nobels fredspris. Han hadde akkurat repetert for seg selv hva de forskjellige knappene på kontrollpanelet til det nye klokkespillet var. Dette var noe nytt han måtte lære seg og det var synd om han skulle gjøre noe feil denne dagen.

- Nymotens elektronikk, mumlet han og så ikke helt fornøyd ut.

- Det er nettopp på grunn av klokkespillet vi er her, sa Kine.

- Vi tror det er noen som kommer til å sabotere dette i kveld, fortsatte Kurt.

- Sabotere? Ragnar trodde ikke sine egne ører, men ville vite hvorfor Kurt og Kine mente dette.

Etter en mer eller mindre haltende forklaring bestemte Ragnar at Kurt og Kine kunne få lov til å være med ham før og under gudstjenesten. Da kunne de selv avgjøre om det kom til å skje noe med klokkespillet.

- Tok vi så feil? Jeg skjønner det ikke! sa Kurt etter at de hadde satt seg ned på bussholdeplassen ved Stortorvet. De hadde bestemt seg for å reise hjem.

- Det skjedde ingen ting! sa Kine og kikket bort på Domkirken.

Kurt og Kine hadde vært med på både gudstjeneste og fakkeltog. De hadde stått utenfor Grand Hotell og tatt imot årets hilsen fra prisvinneren på balkongen - ingenting hadde skjedd.

- Nå tror jeg bussen vår kommer, sa Kurt og reiste seg.

- Les høyt, lest det høyt! kommanderte Kine og pekte på displayet på bussen som kom kjørende inn til holdeplassen. Hun fikk fram mobilen sin og skrev ned det Kurt leste.

1,5 snes + 1,5 dusin = ?

Kurt og Kine rakk så vidt å komme seg om bord før bussen lukket igjen dørene. De satte sjøbein og støttet seg bakover i bussen, hvor de fant et ledig sete. Der dumpet de ned og løste oppgaven.

- Den var jo lett, sa Kine.
- Begynner vår venn Ateren å gå tom for vanskelige oppgaver?

- Nå er de vel ferdige med dagens oppgave tenker jeg, sa Ateren høyt til seg selv der han satt og så på bildene fra overvåkingssatelitten. Jeg synes jeg kan høre dem, de sitter sikkert å diskuterer dagens lille bomtur!

Han gned seg i hendene og snudde stolen mot en av de andre skjermene som sto på bordet, åpnet mail-programmet og startet på en e-post.

Kurt og Kine hadde kommet til holdeplassen hvor de skulle av. De gikk til utgangen på midten av bussen, og ventet på at den skulle stoppe. Kurt hoppet først ut og ned på asfalten, snudde seg mot Kine og ga tegn til at hun kunne kaste seg i armene hans. Kine smilte lurt og ristet på hodet. Hun la plutselig merke til buss-sjåføren, som satt og så i sladrespeilet. Det var noe kjent med ansiktsuttrykket hans, men hun måtte gå av bussen nå om hun skulle komme av.

- Den buss-sjåføren så kjent ut, sa Kine da hun stod ved siden av Kurt.. Hvor har jeg sett ham før?
- Hvis det var en av dem som vanligvis kjører denne ruta, er vel ikke det så rart mente Kurt.
- Nei, det var en ny.

Kine sa ikke så mye da de gikk snarveien over en lekeplass like ved der de bodde. Hun gikk og tenkte på hvor hun hadde sett den mannen før.

- ”Pavarotti”! Det var ”Pavarotti”, utbrøt Kine.

11. desember

- Are you absolutely sure?
- Yes, ol' chap I'm sure! The internet worm is ready. All you have to do is make sure they use their computer right!
- Thank you very much and I am speaking to you later!

Ateren la på telefonrøret, og satte seg ned med den første e-post meldingen som skulle sendes til Kurt og Kine.

- Skal vi se! Til: kurt-sv@grunerlokka.skole.no, kine-la@grunerlokka.skole.no
Jeg sender en blindkopi til de andre i gjengen også, så ser de at alt går som planlagt.
Bcc: sture.stromberg@elbolaget.se, aina.smeby@postsentralen.dk, bill.watchman@nasa.org, alberto.bertochelli@tele2.it, peter.spie@mi5.co.uk
Emne: "Sonotx-mas"

Ateren lente seg bakover i stolen og dro en hånd gjennom håret. Han visste akkurat hva han skulle skrive slik at de to amatørdektivene gikk rett i fella - det var bare snakk om en dag eller to så ville de nok finne ut av meldingen. Han satte seg opp igjen, foldet hendene og snudde innsiden av hendene mot skjermen før han begynte på selve meldingen.

Plassér tallene 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9 slik at summen i alle rader, kolonner og diagonaler blir den samme.

	5	

Hva blir denne summen?

LUCIA - a site for sore eyes

Skrivningen gikk litt tregt. Han nistirret på tastauret for hver bokstav han skulle skrive, og skjekket skjermen for hver gang han hadde trykket ned en pekefinger. Han brukte definitivt LFT-metoden, Let Finn og Trykk!

- Hadde jeg enda hatt tilgang på PC på cella, skulle jeg i allefall lært meg 10-fingers touch, sa Ateren da han flere minutter senere markerte og trykket på "send og motta"-knappen i e-post programmet.

- j h alfakrøll teren dot name? mumlet Kurt og svingte kontorstolen rundt mot Kine. Kjenner du noen med e-postadresse jh@teren.name?
- Har du lest mailen? ville Kine vite og la fra seg avisa hun satt og leste i.

- Da jeg åpnet innboksen min, så jeg at jeg bare hadde fått én ny mail, så spurte jeg deg om du kjente til adressen, sa Kurt og snudde seg tilbake mot skjermen. Tittelen på e-posten er "Sonotx-mas".

- "Sonotx-mas"? So not x-mas - So not christmas! Det kan jo bare være en person vi kjenner til som har slike meldinger, sa Kine da hun satte seg ned ved siden av Kurt og lente seg over ham for å se best mulig.

Kurt og Kine hadde møtt hverandre på biblioteket og satt nå og surfet på nettet, slik de hadde fått for vane å gjøre før skolen startet - bare for å sjekke om de kunne finne spor etter Jule H. Ateren, eller om de fant notiser om sabotasjer som det kunne tenkes at Ateren sto bak.

De leste meldingen og så på hverandre. De var ikke i det minste tvil om hvem avsenderen var da de hadde lest oppgaven og meldingen, og byttet ut alfakrøllen i avsenderadressen med en vanlig a.

- Hva tror du han finner på i morra? For dette er vel en melding om noe som skjer i morra, vel Kine?

- Mener du Luciafeiring i gymsalen i andre time? sa Kine mens hun la hodet på skakke og myste bort på Kurt.

- Åh ja, du kan være glad du ikke skal være Lucia i år også!

- Tror du ikke Ateren vet det, da? Han som til og med klarer å snike inn en mobiltelefon til deg uten at du oppdager det.

- Jo, han vet vel sikkert det, sa Kurt og sukket tungt.

Kurt og Kine bestemte seg for å advare rektor og vaktmesteren ved skolen om at det antakeligvis kom til å skje noe i gymsalen under Luciafeiringen, og høyst sannsynlig noe som kom til å gå utover Kristin, som skulle være Lucia. - Hvis det var her sabotasjen kom til å bli utført vel og merke! Det kunne de jo ikke garantere. Beskjeder og sabotasjer hadde dukket opp både her og der i hele landet.

Rektor Raude sendte Kurt og Kine rett ut av kontoret med beskjed om at slike røverhistorier kunne de spare seg for. Vaktmester Gjestvang derimot hadde trodd historien og lovet at han skulle sjekke gymsalen nøye før Luciafeiringen i morgen, og passe ekstra godt på Kristin.

- Hvordan skal vi gjøre det nå, vi må få gjort dagens matteoppgave en eller annen gang i løpet av dagen også, eller skal jeg bare løse den?

- Hrmf, er vi ikke to om dette da? sa Kine og følte seg egentlig litt truet. Kurt hadde virkelig blitt mye flinkere i matematikk etter at de hadde jobbet med så mange forskjellige typer oppgaver.

- Jeg bare tulla! sa Kurt. Jeg tror vi må jobbe sammen for å løse denne oppgaven, den er litt vanskeligere enn gårsdagens.

Kurt foreslo at de kunne møtes i storefri for å løse det "mystiske kvadratet".

12. desember

Det hadde ikke skjedd noe som helst i løpet av Luciafeiringen på skolen i dag, og Kurt og Kine hadde bestemt seg for å bruke ettermiddagen på rommet til Kurt for å prøve å finne andre forslag til hva den kryptiske meldingen fra gårsdagens e-post kunne være.

- Site, sight ? Det er noe som ikke stemmer med gårsdagens beskjed, sa Kurt da de satt på senga hans og så på oppslagstavlas nye element, en utskrift av e-posten fra i går.

"Lucia - a site for sore eyes"

- Jeg tror det er en skrivefeil her, sa Kurt og gikk for å hente engelsk-norsk ordbok.

sight [sait] syn, synsevne, øyne; synsvidde bla, bla, bla ...observere; **a - for sore eyes** en fryd for øyet!

- Hah, Ateren kan ikke stave! sa Kurt da han hadde lest seg frem til "a - for sore eyes", men han ville likevel sjekke hva *site* oversettes med.

Han bladde noen sider framover i boka og fant ut at site, som for øvrig uttales likt som sight, oversettes med blant annet beliggenhet, plass eller sted.

- Kommer vi noe lengre med dette? Kan han ikke stave, eller er dette gjort med vilje?

- Hvis det er gjort med vilje, startet Kurt, hvorfor har han byttet ut sight med site? Kan tittelen på e-posten, "Sonotx-mas", ha noen sammenheng med den kryptiske beskjeden?

- Site, site, site... Kine hadde hoppet ned fra senga og vandret fram og tilbake i rommet. Det var nesten som å se Petter Smart i aksjon, hun manglet bare en tenkehette!

- Husker du noe av myten om Lucia? Kine hadde stoppet opp borte ved døra. Var det ikke slik at Lucia fremstilles med øynene på et fat, eller noe?

- Jo, var det ikke noe slikt?! Vi kan sjekke det ut på nettet, sa Kurt og skrudde på PC'en sin. Vi søker på Google, og ser om vi får noen treff på Lucia.

- 13.desember: Den hellige **Lucia** av Syrakus, leste Kurt og klikket på lenken.

De leste gjennom alt som var å finne på siden, selve teksten og alle lenker som sto i teksten. Kurt begynte å gni seg i øynene, først det ene så begge to samtidig.

- Åh, jeg ble så sår i øynene, klaget Kurt og snudde seg bort fra skjermen en liten stund.

- Pingle, klarer du ikke å se på en skjerm mer enn 5 minutter før du blir "fjernsynt"? ertet Kine og ville sjekke noen av de andre treffene de hadde fått på Lucia.

Mens de var inne på et av de andre stedene som omhandlet Lucia, dukket det opp en figur på skjermen. Det var en animert, stygg julenisse som fulgte etter markøren hele tiden.

- Hei, den fordømte julenissen er ikke mulig å få vekk! ropte Kurt etter at han hadde forsøkt å stoppe julenisseprogrammet på flere forskjellige måter.

- Kanskje han er et virus? foreslo Kine. Kanskje..., kanskje vi har funnet sabotasjen!

- Et datavirus er alvorlig, Kine. Jeg synes vi skal gå til politiet med dette, sa Kurt mens han holdt hendene foran øynene. Han var fremdeles sår, og nå gjorde det nesten ordentlig vondt.

Kurt ble sittende med hendene foran øynene, og det så ut som om han konsentrerte seg veldig.

- Hva er det du driver med nå?

- Det er helt merkelig, men jeg kan faktisk se en matteoppgave, en svane, de olympiske ringene og en kongekrone. Akkurat slik som du kan se igjen sola eller sterke lys etter at du har sett rett på det og så lukker øynene.

- Lucia - a site for sore eyes!!! Dette er den kryptiske meldingen, Kine. Den ligger på nettsider - "sites" på engelsk, som handler om Lucia.

- Jeg kan ikke se det, sa Kine. Hun hadde stilt seg opp og stirret på skjermen nesten uten å blunke og så lukket øynene for å se beskjeden, men det hjalp ikke. Hun klarte ikke å se noen matteoppgave, langt mindre en svane, olympiske ringer eller en kongekrone.

Litt senere stod de nede på Grønland politikammer. Etterforskningsleder Bastian beklaget at han ikke kunne hjelpe. Han hadde et anmeldt biltyveri han måtte se på i forbindelse med Nordea-ranet tidligere i høst, men han sendte dem videre til politiets eksperter på datakriminalitet.

De fortalte hvilke nettsider de hadde vært inne på da julenissen dukket opp, og om e-posten de hadde fått fra Ateren.

- Kan dere virkelig finne ut hvor den e-posten kom fra? Kurt var imponert.

- Kan du fortelle litt om hvordan dere gjør dette? sa Kine og smilte til den kjekke, unge mannen fra øko-krim.

Kurt hadde problemer med å få med seg forklaringen. Han skulte olmt bort på Kine, og syntes hun oppførte seg helt teit! Prøvde hun å flørte med politimannen? Han fyren der hadde jo nesten ikke hår engang.

De fikk en grundig forklaring med hvordan en kan spore en e-post ved å følge veien den har tatt, innom forskjellige servere jorda rundt. Politiet ba om å få tilsendt e-posten som Kurt hadde fått, så skulle de søke videre derifra. De takket også for tipset om "Sonotx-mas", som høyst sannsynlig var en ny internettorm.

- Var det rett av oss å ikke si noe om den beskjeden vi fikk på nettsiden? sa Kine da de gikk ut fra Grønland politikammer.

- Vi vet jo ikke om det bare er oss, eller om det er flere som har opplevd det? sa Kurt og påpekte at Kine ikke hadde sett det som Kurt hadde sett. Det kan jo være at jeg tar feil, og det hadde vært for flaut å fortelle noe slikt til Bastian dersom heller ikke han hadde klart å se beskjeden. Nei, vi løser oppgaven og holder det for oss selv så lenge.

Hvilket tall er det neste i tallrekka 2, 5, 10, 17, 26, 37, 50, ?

15. desember

- Fikk du med deg innslaget på Søndagsrevyen om det som hadde skjedd før adventskonserten til Oslo Gospel Choir med Märtha Louise og Sigvart Dagsland i går? spurte Kurt da han traff Kine i biblioteket på skolen. - Ja, tenk deg selv å, å bli kneblet, tapet til en stol og forlatt i et bøttekott. Og ikke nok med det så har noen sminket deg i tillegg! - Fy filler'n så stygg de hadde sminket Sigvart Dagsland, lo Kine. Han så jo ut som en ork fra "Ringenes Herre".

Etter litt diskusjon ble de enige om at Kurts mystiske "syn" på fredagen passet med sabotasjen av julekonserten i Gjøvik olympiske fjellhall. Kurt og Kine bestemte seg deretter for å reise ned til Oslo Spektrum for å snuse litt rundt før og under førpremieren på Ringenes Herre. De hadde blitt enige om at sabotørenes sminking av Dagsland kunne være en av de kryptiske meldingene fra Ateren om et nytt sabotasjemål.

- Fy så lange timene har vært i dag, sa Kine da hun møtte Kurt utenfor Oslo Spektrum rett før de åpnet dørene for "Atter en konge", film nummer tre av Ringenes Herre. - Ja, jeg tror jeg har sett på klokka hvert tredje minutt omtrent.

Hvordan de skulle klare å forhindre en eventuell sabotasje visste de egentlig ikke. De hadde ikke klart å få tak i billetter til forestillingen, ikke det at de hadde råd til å betale 515 kroner heller, men de hadde blitt enige om at de kunne være tilstede da filmen skulle starte.

- Hvor mange er det plass til i denne salen da, sa Kurt som mente at han bare kunne trekke opp beina så ville han glatt ha fulgt med i køen inn i salen.

Kurt og Kine kjempet seg ut av køen, bort til veggen for å komme litt vekk fra trengselen. Her ble de stående og se på alle menneskene som hadde kledd seg ut for anledningen. Det var alver med lange kapper og spisse ører, koselige hobbitter, den grå og mystiske Gandalf, noen var kledd ut som orker eller som Saruman.

Da klokka begynte å nærme seg halv åtte og dørene skulle stenges, hadde folkemengden avtatt så mye at de kunne se billettørene som stod ved inngangene.

- Hei, se der står jo "Pavarotti"! utbrøt Kine. Han er billettør? - Vi går bort og snakker med ham, sa Kurt. Kanskje vi kan finne ut om han jobber sammen med Jule H. Ateren. De begynte å gå mot personen som sto og tok i mot billetter ved inngang B. Både Kurt og Kine var spente på hva de kom til å finne ut nå som de faktisk hadde mulighet til å snakke med "Pavarotti".

Plutselig stoppet Kurt opp, og Kine snudde seg og så på ham. Hun skakket på hodet som om hun vinket ham i den retningen Pavarotti stod. Kurt ble stående. Han fomlet med å få fram mobiltelefonen han hadde funnet i sekken sin.

- Hva er det du holder på med? sa Kine og trakk i armen til Kurt for å få ham til å begynne å gå igjen. - Mobilten ringer! - Ringer? Jeg kan ikke høre noen ting, sa Kine. - Nei, jeg satte den på vibrering etter at læreren konfiskerte telefonen og ga den til rektor.

Han fikk telefonen opp, og svarte med et forsiktig - Hallo? Kurt gikk mot utgangen, han klarte ikke å høre noe i støyen fra salen. Der inne satt fansen og ropte, heiet og klappet. Kine fulgte etter, hun var veldig nysgjerrig på hvem som ringte til dem.

- Nå kan jeg høre deg. Kan du gjenta det du nettopp sa?
- Tror dere virkelig at dere kan stoppe mine nøyre planlagte sabotasjer! sa Ateren og fortsatte:

Men, dette spillet er moro, så det neste dere må gjøre nå er å gå inn igjen, bort til informasjonen og si: "Darkness at the break of noon". Samtalen ble brutt før Kurt rakk å stille et eneste spørsmål.

- Jeg tror det var Ateren, Kine. Jeg har aldri hørt stemmen hans før, men det kan ikke være noen andre enn han som vet nøyaktig hvor vi er og hva vi gjør.

Kurt fortalte Kine raskt hva som hadde blitt sagt, men foreslo å diskutere det etterpå og heller forte seg inn igjen for å se om de kunne få pratet med "Pavarotti".

- Ærsj, han er ikke her lenger. Alle dørene er stengt! - Det var skikkelig dumt! Nå hadde vi sjansen til å få sjekket hva "Pavarotti" har med dette å gjøre...
 - Darkness at the break of noon? sa Kine og stirret på damen som satt i informasjonsdisken for å se hvordan hun reagerte.
 - Åh, der er dere! sa hun og la fra seg strikkesøyet og plukket opp en helt hvit konvolutt som hun overrakte Kurt og Kine. - Takk, sa Kurt og strakte ut hånden for å ta i mot. Hvem har levert konvoluttene her? - Det var en dame som kom med den for en stund siden med beskjed om at den skulle overleveres to ungdommer som ville komme til informasjonen og si det du nettopp sa.
- De åpnet konvoluttene, og leste i kor oppgaven som stod skrevet med utklippede bokstaver fra aviser og ukeblader.

Et papirark er 0,1 mm tykt. Tenk deg at du går frem på følgende måte 1. gang: Klipp arket i to og legg bitene oppå hverandre. (Tykkelsen er nå 2 papirark) 2. gang: Klipp disse arkene i to og legg oppå hverandre. (Tykkelsen er nå 4 papirark) Hvor mange ganger må du gjøre dette før papirstabelen blir over 1 meter høy?

16. desember

- Det er i grunnen ganske behagelig å stå her, sa Kine da hun stoppet midt i døråpningen på Steen & Støm. - Hvorfor det? spurte Kurt og stilte seg opp rett ved siden av henne. Mener du den varme luften som gufser ned i ansiktet og nesten vrenger leppa på de som er underbitte. - Ja, sa Kine som hadde strukket fram to blåfrosne hender og tok i mot luften som om det var varmt vann. - Er du kald på hendene? sa Kurt og tok tak i venstrehånda til Kine. Kurt slapp ikke hånda til Kine da de gikk inn og ned trappa til "sparkel og stink"-avdelingen som Kurt kalte den. Han hostet og harket seg og vengte på nesa. - Ærlig talt, Kurt! Jeg er enig med deg i at det lukter litt voldsomt her i sminke- og parfymeavdelingen, men du trenger ikke å "filme"! sa Kine strengt og rykket til seg hånden sin.

De snudde seg for å gå bort til rulletrappa da de fikk se en mor med barnevogn. I vogna satt en snørrete guttunge som fremdeles hadde tårer på kinnet etter en voldsom krangel om å få lov til å gå selv. I hånda hadde han en hvit pinne som det var festet en hjerteformet ballong til. Kurt og Kine sprang bort til barnevogna, og nesten rev ballongen ut av hånda på gutten, for å sjekke om denne ballongen også hadde de to K'ene på seg.

- Hvor har dere kjøpt eller fått tak i denne? spurte Kurt hun som trillet barnevogna. - Vi fikk den av en dame rett på utsiden her. Og, takk og lov for det! Hun reddet meg fra en kjempekrangel med Nils her. Han er midt i den verste trassalderen. - Kan vi få spørre deg om hvordan damen så ut? sa Kine mens hun så på K'ene på ballongen. - Det var en helt vanlig dame, langt, mørkt blondt hår - og skal jeg være ærlig tror jeg hun hadde parykk? Hun spurte om vi skulle inn på Steen & Strøm nå, og om Nils ville ha ballongen. Så sprang hun bort til en hvit bil og satte seg inn. - Hvit bil? - Ja, jeg tror det var en SAAB. Da hun ikke kom på noe mer takket Kurt og Kine for hjelpen. Hun snudde barnevogna i retning av heisen, og var på vei bort da Kurt kom løpende etter henne med en gul ballong påtrykt "Elleville dager".

- Hei! Du mamma'n til Nils! Kan vi få ballongen? Jeg mener, er det greit om vi bytter ballonger? - Du får spørre ham selv, han vet alltid best selv. Sta som bare det! Etter litt om og men med hvilken farge som er finest, fikk Kurt lov å bytte ballonger. Kine kom bort og de ble stående og se på ballongen.

- Det ligger noe inni her, sa Kurt. Det ser ut som en liten, en sånn bitteliten, en bitteliten... **PANG!!!**

- Det er vel bedre å se på det ordentlig enn å prøve å se på det gjennom en ballong, sa Kine etter at hun hadde brukt sikkerhetsnåla på reflexen sin til å smelle ballongen.

Kurt bøyde seg ned og tok opp en stramt sammenrullet papirlapp.

FORNØYD MED MOBILEN?

Tallet du skal finne kan deles på 2, 3, 4 og 6. Hvis du legger 1 til tallet kan det deles på 7. Finn tallet.

- Mobilen? sa Kine og tok fram den mystiske mobilen. Det har kommet inn en ny MMS! Kine slengte mobilen over til Kurt og begynte å løpe rundt som om hun så etter noe eller noen. Kurt tok et raskt blick på MMS'en, også han begynte å løpe rundt.

- Har du sett henne? spurte han Kine i det han passerte henne ved Lancomes nyheter innen lebestifter og mascara. - Nei, jeg tror ikke hun er her lenger, sa Kine og stoppet ved hudkremene.

De hadde fått inn et bilde av seg. Bildet var tatt nå nettopp da Kine smalt ballongen. I bakgrunnen på bildet sto en dame med mørkt, langt hår. På plakaten hun holdt foran brystkassa sto det

Storebror ser dere!

JHA

- Hvordan visste Ateren at vi var her? sa Kine. - Jeg tror vi må sette oss ned med alle tallene våre, og se om vi kan få noe ut av dem nå. Jeg tror at tallene også er en beskjed til oss.

Kurt og Kine fant ut av at det var best å reise hjem igjen. De var ikke i shoppe-humør etter denne siste meldingen i alle fall.

De reiste hjem til Kurt og ba pent om noen boller og kakao. De hadde behov for litt trygghet akkurat nå.

17. desember

I dag skulle Kurt ha heldagsprøve i matematikk. Han hadde ikke fått noe særlig tid til å lese, men han og Kine hadde jo fått øvd litt på matteoppgaver i det siste. Dessuten hadde han blitt mer interessert i matte, spesielt etter fjorårets hendelser. Det var innleide vakter som skulle sitte hos dem og passe på dem under prøven. Lærerne hadde reist på juleseminar om nye undervisningsmetoder i matematikk.

- Alle ransler skal settes oppe ved tavlen, prøvetiden er på 4 klokketimer, og de som vil ut og luften seg eller gå på toalettet må si fra når gangvaktene kommer innom, sa vekten og delte ut prøven.

Kurt gledet seg nesten litt for han syntes han begynte å få taket på oppgavene nå. Det var fire oppkopierte sider med oppgaver og Kurt startet systematisk med første oppgave og arbeidet seg framover. Litt over halvveis ut i prøvetiden var han ferdig med de tre første sidene og skulle ta fatt på innspurten. Da han bladde over til siste side ble blikket hans trukket ned mot bunnen av arket hvor symbolet med de to K'ene lyste mot ham. Ved siden av K'ene var det en oppgave.

Mona fikk sitt siste barn da hun var 42. Hvor mange år går det før Mona er dobbelt så gammel som barnet?

Opgaven var ikke nummerert og var helt klart skrevet med en annen bokstavtype enn de andre oppgavene.

Siste del av prøven gikk egentlig ganske dårlig. Kurt klarte ikke å konsentrere seg om de ordentlige oppgavene, men ble sittende å tenke på oppgaven han antok var fra Ateren.

- Da er prøvetiden ute! Alle må skrive navn på prøvearkene og levere inn nå, sa vekten. - Kan jeg få se på prøvearket ditt, Elisabeth? spurte Kurt da han stoppet opp ved pulten hennes. - Er det noe galt med oppgavene, eller? ville Elisabeth vite. Hun fikk ikke noe svar for Kurt var allerede på vei til noen andre.

Kurt kikket på prøvearkene til Even, Tina, Marco og Karen også.

- Den siste oppgaven, mumlet Kurt. Den siste oppgaven var bare til meg.

Kurt sprang ut for å se om Kine var ferdig med prøven.

- Hei, vet du hvor Kine er? spurte Kurt en av elevene i klassen hennes. - Nei, det er lenge siden hun var ferdig så jeg har ikke peiling på hvor hun kan være.

Kurt sprang tilbake til klasserommet sitt for å se etter om Kine hadde kommet for å møte ham der.

- Har du sett ei jente med kort, mørkt hår omtrent så høy, sa Kurt og viste med hånden ut i luften. - Nei, det har ikke vært noen innom her siden du gikk ut i stad, svarte vekten som var i ferd med å rydde opp i klasserommet etter prøven. - Hm, kanskje biblioteket, sa Kurt til seg selv og gikk ut av klasserommet.

Kurt fant ikke Kine på biblioteket heller, men han satte seg ned for å vente. De hadde ikke pratet sammen tidligere i dag, så han regnet med at Kine ville komme og se etter ham her. Mens han satt der løste Kurt "spesialoppgaven" han hadde fått i matteprøven, og akkurat da han kom frem til svaret stod Kine ved siden av ham og kikket på det han hadde skrevet.

- Det svaret fikk jeg og, sa Kine og dumpet ned på stolen ved siden av Kurt. Hun syntes det var litt rart at symbolet med de to K'ene hadde vært med, men at det var bare hun som hadde fått oppgaven hadde hun ikke fått sjekket da hun gikk så tidlig.

Kurt og Kine brukte nesten en time på å diskutere dagens matteprøve. Kurt var ganske stolt siden han hadde greid å løse oppgaven på egenhånd før Kine kom. Men de store spørsmålene sto fortsatt ubesvart. Hva betydde oppgavene, eller kanskje helst hva betydde svarene, og hvordan hadde Ateren fått smuglet inn en oppgave i Kurt og Kines oppgavesett???

I oppgangen hos Kurt var det en umiskjennelig lukt av boller. Ikke før hadde de hengt av seg ytterklærne og så vidt kommet innenfor døren til rommet til Kurt før faren hans sto der med et brett med boller og en stor karaffel med saft.

- Takk, pappa. - Bare hyggelig. Det er så koselig at dere holder sammen. Holder dere på med et prosjekt på skolen nå? Oppslagstavla di er jammen full, Kurt! - TUSEN TAKK, pappa. Har du ikke en Dylan-låt du skulle ha hørt på? - Åh, jo sa faren til Kurt og blunket lurt før han gikk ut igjen og lukket døra.

De hengte opp matteprøven på den stadig mer innholdsrike oppslagstavla. Nå hadde de et juletre, et gult ark med en sangtekst av Bob Dylan, en artikkel om Julehuset i Drøbak, en bussbillett, lappen fra kaken til Kine, en visnen rød ballong, et brevduehylster, utskrift av en e-post, en tegning av en svane, de olympiske ringene og en kongekrone, et bilde fra Ringenes Herre og brevet med de utklippede bokstavene, bilde av en hvit SAAB samt et bilde av Pavarotti. I tillegg hadde de 13 matteoppgaver med tilhørende løsninger.

- Egentlig burde det være tre-fire bilder av "Pavarotti", sa Kurt. - Tror du han er med i gjengen til Jule H. Ateren? - Vi har jo sett ham mistenkelig mange ganger nå, mente Kurt og tok en bolle.

Kurt og Kine satt lenge og prøvde å finne sammenhenger mellom tingene. Etter å ha prøvd alle mulige, og umulige, kombinasjoner med tilhørende merkelige forklaringer ga de opp og konsentrerte seg om matteoppgavene. Med erfaringene fra fjoråret friskt i minne konsentrerte de seg bare om svarene og prøvde å legge dem i alle tenkelige rekkefølger. De prøvde også å bytte ut tallene med bokstaver på en systematisk måte men mistet ganske fort oversikten og ga opp.

18. desember

Kurt forsov seg og måtte slenge på seg klær, og spurte til skolen. Han og Kine hadde sittet langt utover kvelden dagen før for å prøve å sette sammen tallene til noe de kunne skjønne. Etter det hadde de blitt sittende ganske lenge å prate om det de hadde opplevd i desember. Kurt ringte til Kine mens han travet i vei til skolen.

- Hei Kine, takk for i går. - Takk for i går. Hva skal du etter skolen i dag? - Vet ikke, skal vi finne på noe, kino? - Fint, skal vi treffes på Bagel and Juice klokka 15, så kan vi finne ut hva vi skal se? - Avtale.

På Bagel and Juice kikket de gjennom kinoprogrammet mens de varmet seg på hver sin kopp kakao. De hadde ikke sett Pirates of Caribbean ennå, og så etter om noen kinoer hadde den på programmet. Den var satt opp som ekstraforestilling på Soria Moria kino.

- Da kan vi jo stikke innom restauranten i Vogts gate på veien og prøve å finne ut mer om den servitøren som vi så i pappas bursdag. - God idé. Vi kjøper billetter først så kan vi stikke innom restauranten etterpå.

De drakk opp kakaoen og ruslet ut i det triste, grå være som hadde lagt seg over byen. På vei opp Vogts gate pratet de om de siste dagers hendelser og sammenlignet med det de hadde opplevd et år tidligere da de hadde forpurret Jule H. Aterens planer om å få alle til å sovne på julaften.

Vel framme kjøpte de to billetter, de fikk gode plasser da de var tidlig ute. Etterpå gikk de opp i restauranten for å se etter servitøren fra bursdagsfesten 5. desember.

De stanset i døren inn til restauranten og kikket. Det var ikke mange gjester og ingen av de to servitørene de så lignet det minste på Pavarotti. Etter en liten stund kom en av servitørene bort til dem.

- Skal dere spise? - Eh, nei, vi bare ser etter noen, en servitør. - Hvem da? - Vi vet ikke hva han heter, men han ligner på han italienske sangeren, Pavarotti. - Nei, vi har ingen med italiensk utseende her. Dere vet altså ikke hva han heter? - Nei, men han serverte i et selskap i Lille Spisesal fredag 5. desember. - Vent så skal jeg spørre kjøkkensjefen, for han har lister over de som jobber.

Litt etter kom servitøren tilbake. Han kunne fortelle at han hadde pratet med daglig leder som hadde bekreftet at de ikke hadde noen ansatte som hadde den minste likhet med Pavarotti.

Kurt og Kine takket for hjelpen og gikk.

Ute på gaten igjen kikket de på hverandre, dette ble mer og mer mystisk. Det var enda en halv time igjen før filmen begynte. Kurt og Kine ruslet bort til nærmeste kiosk for å kjøpe smågodt.

De var på plass i setene sine i god tid før reklamen begynte. Kinosalen var ikke mer en halvfull så de hade god anledning til å gjennomgå dagens mysterier uten at noen overhørte dem. Midtveis i reklamen stivnet de til, fra kinolerretet lyste det en matematikkoppgave mot dem, musikken som rullet ut i salen var også kjent.

Darkness at the break of noon
Shadows even the silverspoon
The handmade blade, the child's baloon
Eclipses both the sun and moon
To understand you know too soon
There is no sense in trying

Kurt rev en bit av posen til smågodtet og skriblet ned oppgaven i full fart. Han rakk ikke alt før den var borte igjen, men Kine husket heldigvis resten av oppgaven.

**Hvor mange ulike/forskjellige figurer kan du få hvis du setter sammen fire kvadrat?
Kvadratene skal ha minst en felles side. Figurene skal være forskjellige selv om du snur på dem (roterer) eller speiler dem.**

Kurt og Kine så seg gjennom filmen uten at noen av dem klarte å konsentrere seg veldig mye om innholdet. Etter filmen fortet de seg hjem til Kine som bodde nærmest. Kine laget raskt to kopper med te før de satte seg ned med oppgaven.

Det ble nok en sen kveld før de var ferdige med å løse oppgaven og prate om det som hadde skjedd.

19. desember

Det var klart for samling i gymsalen – den årlige juleavslutningen med allsang og underholdning av dans og dramagrupper. Rektor Raude ønsket alle sammen velkommen til årets siste skoledag, og fortalte at hun skulle ha vikar fra nyttår.

- Babyen kommer i slutten av januar sa hun og strøk seg over magen med høyre hånd. Videre sa rektor at hun syntes dette var en gylden anledning til å introdusere vikaren, og ba en mannsperson om å komme inn og vise seg fram.
- Det er ikke mulig! utbryter Kine mens hun reiste seg opp fra stolen. - Jo, det er visst mulig, svarer Kurt og tar tak i Kine og drar henne ned igjen. - Hvorfor akkurat ham?

Vikaren som kom gående mot rektor var ”Pavarotti”. Mannen Kurt og Kine hadde sett som elektriker, servitør, bussjåfør og billettør skulle være rektors vikar!

- Nå må vi få snakket med ham, sa Kine og dro Kurt bortover mot ”Pavarotti” da julesamlingen var over. - Hva skal vi spørre om, eller hvordan skal vi spørre ham. Hvis han er plassert her av Ateren tror jeg vi bør være forsiktige. - Han tør ikke gjøre noe nå, når det er så mange andre her. Dessuten står jo Rektor Raude rett ved siden av ham.

De gikk helt bort til ”Pavarotti” og kremtet forsiktig for å tiltrekke seg oppmerksomheten.

- Hei sann, sa ”Pavarotti” da han snudde seg mot Kurt og Kine. Hyggelig skole dere har. - Hei, går det an å spørre deg om hva du er for noe? sa Kine og rynket på nesa som om hun ikke likte det hun sa. - He, he – det kan dere godt, sa ”Pavarotti” og fortalte at han egentlig var mattelærer. - Har du vært bussjåfør? - Jeg har vært bussjåfør, servitør, konduktør, postbud, elektroinstallatør og billettør, sa ”Pavarotti” og smilte. Jeg fikk prøve mye forskjellig som vikar i Manpower. - Åh ja!/? sa Kurt og Kine i kor og så på hverandre.

Rektor Raude begynte å bli utålmodig og ville ha med seg vikaren sin videre på en omvisning på skolen. Hun ønsket Kurt og Kine god jul, og begynte å gå mot utgangen av gymsalen.

- Sier navnet Jule H. Ateren deg noe? ropte Kurt etter ”Pavarotti”, eller Larsen som han egentlig het. - Julehateren! Nei, er det en luring fra Donald-bladene?

Da Kurt og Kine kom ut i skolegården sto det en hel gjeng og kikket opp i luften. Kurt gikk bort til Yngvar og spurte hva det var de så etter i tåkehavet.

- Dette er helt sinnsykt bra, sa Yngvar og kikket opp i luften igjen. Dette slår til og med de feitestе rakettenе til fatter’n på nyttårsaftnen. Dette må ha kostet flekk!

Etter en ny serie med raketter maken til dem som ble brukt ved årtusenskiftet, ble området over gymsalen opplyst med lasere før det ble helt mørkt.

- Søren, er det slutt alt? - Det var helt rått! - Jeg har aldri sett så bra fyrverkeri. - Den ene så akkurat ut som Saturn, med en ring rundt og det hele.

Mens gjengen ble stående og snakke om det de hadde sett, så Kurt og Kine at laserne ble slått på igjen.

- Se, matematikk i tåka! sa Kurt og humret litt for seg selv. Det er nok det siste stedet jeg hadde forventet å finne en matteoppgave. - Er det mulig?! sa Kine og ristet på hodet.

Du har et romertall: MDCXVII Hvilket tall må du dele romertallet på hvis svaret skal bli 21?

De fortet seg å skrive ned oppgaven, og la på sprang rundt skolen for å se om de kunne finne ut hvor laserlysene sto.

- Neiii! Med laserne avslått kan vi bare gi oss, Kine. - Ja, vi hadde kanskje hatt en liten sjanse til å finne dem hvis de fremdeles sto og lyste, men nå kan vi bare la det være. - Ærsj, at ikke vi skal klare å komme litt nærmere Jule H. Ateren da! sa Kurt og sparket i bakken. - Det er ikke så mye vi får gjort tror jeg, svarte Kine. - Nei, men dagens oppgave klarer vi vel?!

22. desember

- Det er ikke mye julestemning ute, sa Kurt og pustet på ruta så den dugget ned. Han fortet seg å tegne et hjerte i dugget med pekefingeren før det ble borte igjen.

Kurt og Kine stod ved vinduet på Kines rom og så ut på det triste været. Snøen som kom i går hadde regnet bort i løpet av natten. Det var tåkete og vått ute. Enda klokka ikke var mer enn halv tre på ettermiddagen, hadde det begynt å skumre. Det hadde liksom ikke blitt helt lyst i dag.

- En liten halvtime til nå så kan vi sette i gang igjen, sa Ateren. Da har det blitt så pass mørkt ute at effekten blir bra. De kommer til å få seg en overraskelse. Åh, jeg er så flink!

Ateren gledet seg veldig til dagens lille maktdemonstrasjon.

- Det er så kult, de har ingen anelse om hva som venter! Jeg er rett og slett genial!

Det var nesten ikke måte på hvor flink Jule H. Ateren syntes han var selv. Han så på klokka omtrent hvert minutt, og ventet på at den skulle bli 15:03.

- Hvordan tror du vi får overlevert matteoppgaven i dag, Kine? - Tror du "Pavarotti", eller Larsen er en av folka til Ateren, sa Kine for hun hadde ikke noe svar på Kurts spørsmål. - Jeg er ikke helt sikker. Jeg synes det er rart at en som egentlig er mattelærer kan vikariere f.eks for en elektroinstallatør, men siden han jobbet for Manpower måtte han kanskje ta til takke med det de hadde å tilby. - Ok, han er kanskje flink til mye forskjellig, og det var kanskje derfor daglig leder ved Soria Moria Restaurant og Spisested ikke kunne finne ham i sine lister siden han kom fra Manpower!

Ateren hadde satt seg ned ved skjermen som viste overvåkningsbildene. Der kunne han se at den hvite SAAB'en nærmet seg huset til Kine.

- Nå slår du av lysene, så triller bilen det siste stykket før du parkerer. Sånn, ja! Det var jenta si det.

Ateren satt og hvisket til seg selv mens han fulgte med på skjermen. Han var ikke helt fornøyd med kvaliteten på overvåkningsbildene, det hadde blitt så tåkete at det var vanskelig å se mennesker tydelig nå.

- Så du det, ropte Kurt. Varebilen på den andre siden av gata rygget over juletreet noen har satt fra seg ved lyktestolpen. Gjett om det blir huskestue når den personen kommer ut igjen for å hente treet! - Endelig skjer det noe, sa Kine. - Se, der kommer fru Haraldsson! Det er visst hennes tre. - Vi går ut og hører på, sa Kine. Pappa sier hun prater russisk når hun blir sint.

Kurt og Kine tok med seg ytterjakkene i det de sprang ut for å få med seg diskusjonen mellom sjåføren av varebilen og fru Haraldsson.

- Ser du det jeg ser, ville Kine vite da de skulle til å krysse gata for å komme nærmere juletrekrangelen. - Den hvite SAAB'en, med registreringsnummer LUJ 1700 - Vi går bort, sa Kine. Fru Haraldsson snakker så høyt at vi hører henne likevel.

De gikk flere ganger rundt bilen og tittet inn. Det eneste de kunne se var en åpnet konvolutt som lå på passasjeretset. Ut fra denne stakk det ut noe som kunne minne om en tegneseriestripe.

- Skulle gjerne sett hele innholdet i den konvolutten, sa Kurt og kikket rundt seg for å se om noen kom. - Vi kan hvis vi vil, sa Kine og tok tak i håndtaket på bildøra. Bilen er ikke låst! - Tenk om noen kommer og oppdager oss, sa Kurt og kikket rundt seg igjen. - Feiging!

Kine lukket forsiktig opp bildøren, stakk en hånd inn og tok konvolutten og lukket bildøren forsiktig inntil uten å smekke den igjen. Kurt og Kine løp som gale tilbake over gaten og inn inngangsdøren. Da de kom inn i oppgangen var det helt mørkt, Kurt prøvde å slå på lyset men det var tydelig at pæren hadde gått. Inne i leiligheten var det også bekmørkt.

- Det er lys ute i gata, og i de andre leilighetene jeg kan se, sa Kine. Hun hadde gått bort til vinduet og kikket ut. - Da er det vel en sikring som har gått tenker jeg, sa Kurt og spurte om de hadde en lommelykt i huset.

Kine fant fram en lommelykt og de gikk ut til sikringsskapet som var i gangen. Da de kikket inn i skapet så de at hovedbryteren var slått av. Kine slo på hovedbryteren og lyset kom på igjen.

- SE! sa Kurt og ble stående og peke på døra til sikringsskapet.

Med rød sprittusj var det skrevet:

DETTE ER BARE EN PRØVE

Elevene ved Adventskolen arrangerte dansekonskurransen en helg i desember. De ville finne ut hvor lenge de klarte å danse i ett strekk. Konkurransen startet fredag kl. 09.15. Mia var den siste som ga seg. Hun gikk av dansegulvet mandag kl. 16.06. Hvor mange timer hadde Mia danset, når hun hadde hatt småpauser på til sammen 51 minutter?

De ble stående og måpe. Det hadde vært noen inne i leiligheten mens de var ute? Hvem hadde det vært? Hadde det vært damen med det lange håret de hadde sett tidligere, eller Ateren, eller noen andre?

Kine tok fram konvolutten de hadde tatt fra bilen. - Kanskje vi finner noen svar i denne. Vil du åpne den, eller skal jeg? - Bare åpne du sa Kurt som hadde gått til vinduet på Kines rom og tittet på fru Haraldsson som fremdeles overhøvlet sjåføren av varebilen.

Inne i konvolutten var det en kopi av en tegneseriestripe fra Donald Duck. På det første bildet lurte B-gjengen rundt i buskene utenfor Skrue McDucks pengebinge. B-gjengen hadde kledd seg ut som julenisser og de kuttet strømmen for å kunne rane bingen. Alle fellene og alarmene som Petter Smart hadde installert gikk på strøm. På det siste bildet i stripen kjørte B-gjengen av sted i stor lastebil med Skrues penger.

- Hva skal dette bety? B-gjengen, Skrue McDuck og pengebingen. - Jeg vet ikke. Kanskje Ateren har lest mye Donald mens han satt i fengsel? - Vi henger det opp sammen med alt det andre vi har på tavlen din, Kurt sa Kine og tok fram papir for å gjøre dagens oppgave.

23. desember

Kine sto utenfor huset til Kurt og ringte på. Selv om det var juleferie hadde hun stått opp grytidlig. Vel, egentlig hadde hun nesten ikke sovet, bare ligget og tenkt på alt som hadde skjedd. Hvordan kunne Ateren hele tiden vite hvor de var og hva de tenkte på? Nå ville hun prøve ut noen av teoriene sine på Kurt.

- Er det nødvendig å stå så tidlig opp midt i ferien da, spurte Kurt mens han forsøkte å gni søvnen ut av øynene. Du får sette deg i stua mens jeg kler på meg. - Det er da ikke så tidlig, mente Kine, – og dessuten begynner det å haste hvis vi skal avsløre Aterens skumle planer. Mens hun sa det holdt hun frem et ark hvor hun hadde skrevet: ***Er mobiltelefonen du fikk i nærheten?***

- Nei, svarte Kurt, den ligger oppe på rommet mitt. - Fint, jeg har nemlig tenkt og tenkt i natt og kommet frem til at Ateren benytter den til å avlytte oss og kanskje også kan bruke den til å overvåke hvor vi beveger oss, hvisket Kine. Jeg tror den inneholder en ekstra sender som står på hele tiden og sender alt vi sier. br> - Ja, og i tillegg sender ut signaler som gjør at han kan se hvor vi er - skjøt Kurt inn. - Nettopp, men jeg har flere teorier, sa Kine. Hør på denne: Den tegneserien med B-gjengen tror jeg viser hovedtankene i plottet til Ateren. Han ønsker å kutte ut strømmen slik at han kan begå et kjempekupp, men hvilket? Alt tyder på det. Husker du bøkene i fengselcella hans med titler som Norges hvite gull av overingeniør Veksel Strøm og Fra turbin til høyspenning av brødrene Elvestad. - Det virker som han hele tiden har lagt ut spor, sa Kurt, men på en så diskret måte at vi ikke har skjont det før vi altså "fant" stripen med B-gjengen i bilen. Strømbrudd forklarer også Dylan-teksten Darkness at the break of noon. - Ja, og strømsabotajene mot juletreet, julehuset og hjemme hos oss. - Endelig er vi på sporet, sa Kurt, men nå må jeg opp på rommet og få på meg noen ordentlige klær før jeg fryser ihjel. Jeg lar telefonen bli på rommet så tror sikkert Ateren at vi er der.

Litt senere tuslet de nedover mot Oslo S. De hadde bestemt seg for å oppsøke Pavarotti, eller egentlig het han jo Viggo Larsen. I telefonkatalogen stod det at han bodde i Nissetunet i Lørenskog. Heldigvis gikk buss 414 fra sentrum og direkte ut dit. Han visste kanskje noe mer enn det de hadde fått vite ved det flyktige møtet på skolen. Jobbet han for Ateren eller for Manpower – eller for begge to? De måtte finne ut om hvor han hørte hjemme.

Ding-dong. Klokkas hjemme hos Larsen var av det gamle slaget. Snart stod han selv i døra og gjorde store øyne da han så de to fremtidige elevene sine.

- Ja, hva vil dere meg nå midt i juleferien, undret han. Men, uansett, kom inn, kom inn, det er for kaldt til å stå ute. Og i jula skal man jo være snille med hverandre.

Uh, dette går litt for fort, tenkte Kine. Hva gjør vi nå? Vi har jo ikke sagt til noen at vi er her ute. Men, bordet fanger, vi må kanskje gå inn nå?

- Takk, takk, sa Kurt og avgjorde saken med et steg inn i gangen. Vi skal ikke bli lenge, men det er noen spørsmål vi lurer på som vi må ha svar på. - Ja, kan jeg hjelpe gjør jeg gjerne det, sa han og smilte lurt. - Vi har sett deg ved flere anledninger hvor det har virket som du står i ledetog med Ateren. Du har vært elektromann, servitør, bussjåfør, billettør. - Å, ja, det er som jeg sa på skolen, jeg har vært ansatt i Manpower. Når man er arbeidsledig tar man de jobbene man kan få. Og noen av jobbene var for onkelen deres - Onkelen vår, sa Kurt og Kine i kor. Vi har da ingen felles onkel! - Å, han sa i alle fall at han holdt på å spille dere noen puss i forbindelse med detektivlek dere hadde. Slik som oppgaven i kaken på Soria Moria, eller oppgaven på kino. - Det var ikke noen onkel i alle fall. Jeg tipper det var Ateren som stod bak, sa Kine. - Men da vet vi det, takk skal du ha for svarene. Bare en siste ting, sa Kurt. Den ringen med pentagram du har på deg, hva er det? - Bare en gammel spøk. jeg sa jo at jeg var

mattelærer, og ringen er fra studietiden da jeg gikk på Universitetet i Oslo. Vi var noen mattestudenter som laget en studiesirkel eller klubb. Og så valgte vi symbolet til de gamle pytagorerne som symbol. Litt tåplig kanskje, men vi syntes det var litt morsomt som symbol. Etter møtet med Larsen visste de litt mer, men var vel egentlig ikke kommet nærmere noen løsning. Etter at de var kommet hjem ringte Hugo fra Grønland politistasjon, mannen uten hår. Han hadde sporet eposten så langt han greide uten å finne noe svar, men han hadde oppdaget noe annet som kanskje kunne interessere dem. - Kan dere komme ned tidlig i morgen så kan dere se på det? - Klart det, sa Kurt. Vi kommer klokken 9. Utpå kvelden sjekket de mobilen de hadde fått av Ateren. Der var det kommet inn en melding:

Julius Cæsar laget hemmelige meldinger på følgende måte. Han erstattet hver bokstav i alfabetet med bokstaven 3 plasser lenger ute. F.eks. H blir erstattet med K. Hva er den hemmelige meldingen: Gdjhqv wdoohu hq.

De kastet seg igang med oppgaven og hadde snart løst den. - Jeg tror denne oppgaven er et hint, sa Kine. Ateren er stormannsgal nok til å se på seg selv som en ny Cæsar. Han har sikkert laget en ny utbyttingskode for oppgavene han har sendt oss. Problemet er at vi ikke greier å finne sammenhengen. - Vi prøver igjen, sa Kurt. Frem med alle svarene.

24. desember

Allerede om morgenen hadde Kurt og Kine fått den nye oppgaven sammen med morgenavisen.

På tallinja står 143 avmerket som punkt A, punkt B ligger på –19. Punkt C skal ligge like langt fra A som fra B. Hvor ligger punkt C?

De hadde imidlertid ikke tid til å løse den der og da, de måtte videre til politistasjonen på Grønland.

- Så fint at dere kunne komme så tidlig, sa Hugo. Det pleier å være litt rolig her på julaften formiddag så nå kan vi se på det lille jeg har funnet. - Fint, svarte Kine, men jeg tror egentlig det begynner å bli i seneste laget for å stoppe Ateren. - Mulig det, men jeg greide altså å spore mailen dere hadde fått flere ganger verden rundt i en endeløs sløyfe. Jeg prøvde dessuten å kontakte en god venn i MI5 som har gode kontakter i andre etterretningsmiljøer. Etter litt sporing fant de frem til endel mail med virus som hadde gått samme ruten, men som endte opp hos BBS i stedet. - BBS, hva er det spurte Kurt. - Bankenes Betalings Sentral, svarte Hugo. Det er en felles datatjeneste for bankene i Norge. Jeg vet ikke om det hjelper dere noe, for vi har ikke greid å finne ut at disse virusene gjør noe stor skade.

Etter å ha diskutert saken videre og puslet med alle tallene sammen med Hugo ga de opp. Det var tid for en pause og noe å spise. - Takk for hjelpen, sa Kine. Hvis vi kommer på noe mer kan vi kontakte deg senere i dag? - Helt, i orden, men jeg er bare på jobb frem til klokken 15.

- Ja, men hvis vi ikke har greid det før 3 så greier vi det nok ikke, sa Kine. - Jeg har det, jeg har det, ropte Kurt. Klokken 3 på ettermiddagen og klokken 15 er det samme, man starter jo bare på nytt. - Ja, men det er jo neppe noen bombe, prøvde Kine seg med, det er lenge siden vi lærte det på skolen. - Ja, men tallene vi har fått fra Ateren. kanskje det er på samme måte. I utgangspunktet tilsvarer et tall en bokstav. 1=A, 2=B og så videre. På samme måte som med klokka starter vi på nytt når vi kommer over 29. 29=A og så blir 30 lik A igjen, 31=B og så videre.

De kastet seg igang med alle tallene de hadde fått som svar. Nå gjaldt det å teste ut teorien til Kurt.

Samtidig gjorde Ateren seg klar til sin store aften. klokken 16.59.55 ville det bli overført 4,6 milliarder fra Bankenes betalingssentral til hans utenlandskonto. Ingen hadde skjönt hans byggende virus, hvert enkel bit så ufarlig ut, men til sammen ville det bli et program som overtok komandoen. Og så, når det var i boks, nærmere bestemt klokken 17.00.00 ville styrømmen forsvinne over hele Oslo med det kaoset det ville skape. De hadde prøvd ut systemet tidligere i år i USA, England, Sverige, Danmark, Italia og Frankrike. Strømmen hadde forsvunnet og kaos inntruffet. Ateren og kjæresten ville uforstyrret ta seg over til Sverige etter at de hadde sett lysene forsvinne i Oslo. For en søt hevn det skulle bli. De kunne triumferende vinke farvel i sin hvite SAAB med de falske skiltene, LUJ 1700. Den bakvendte jula ville starte klokken 17.00.

- Jeg tror vi er på sporet, sa Kine, men det blir jo bare navnet på tre T-banestasjoner i Oslo, det kan vel ikke si oss noe. - Nei, det burde hatt noe med strøm og elektrisitet å gjøre, sa Kurt. La oss forsøke om et søk på internett hjelper oss. Hent frem Google på maskinen din Hugo. - Ai, ai, skal bli. Og så skal jeg vel skrive de tre navnene i søkefeltet? Skal vi se, da får vi ...

- Ah, alt for mange treff sukket Kine. Det hjelper oss ikke. Flere gode forslag? - Tja, sa Hugo, hvis det har noe med strøm å gjøre kan vi jo forsøke å søke på navnene pluss Statnett, de eier jo de store nettkonstruksjonene i Norge. La oss forsøke.

- Ja, nå ligner det noe, her var det ikke mange treff. Den der ser lovende ut. Ta opp den linken der, sa Kurt. - Se her, det er jo tre av de store strømknutepunktene i Oslo. Hvis de saboterer det vil de lamme hele Oslo, mente Hugo. - Greit nok det sa Kine, men Ateren kan jo ikke ha satt i stand alt dette bare for å slukke lyset i Oslo. Ham må vel ha et litt større mål. Hva med Bankenes Betalings Sentral, det synes jeg høres interessant ut, sa Kine. Kan han ha planer med det? - Dette begynner å bli så konkret at jeg tror vi kopler inn dataavdelingen til økokrim, sa Hugo. Jeg tar en telefon til Rune og hører om de kan sende et par stykker ned til BBS, så møter vi dem der. Så får Bastian ta seg av strømknutepunktene, jeg tenker de skal ødelegges på noe vis. Dette er et oppdrag som gamløe Bastianfar liker. Nå svinger det litt. Klokken er 15, men jeg tror jammen jeg jobber litt overtid i dag.

Litt senere var det full terroralarm i Oslo og tre avdelinger var på vei til hver sin strømstasjon mens øko-Rune og datanerdene jobbet på spreng med maskinene til BBS.

- Det er klart det er noe her, sa Rune. Det ser ut som de har greir å smugle inn et helt styringssystem som ligger i bakgrunne klar til å overta komandoen 16.59.55. Men det tar vi oss av nå, dette var jammen nære på. Klimrende jobbet Hugo. - Æh, det var vel egentlig Kurt og Kine du må takke. Takketr være dem kom vi på sporet av dette. Håper bare styrkene til Bastian klarer sin del av jobben. Nå er klokken 2 minutter på 5 og vi kan ikke gjøre mer fra eller til.

Kurt og Kine takket ønsket de andre God jul før de skulle hjem og spise og åpne pakker. Da de kom ut hadde det jammen begynt å snø. Fine store snøflak som dalte sakte nedover og danset lett i skinnet fra gatebelysningen.

- Hør Rådhusklokka slår 5, og klokkespillet i Domkirka spiller. Klokken er 5 og strømmen er fortsatt på. Det betyr at alt er fint! Nå kan vi gå hjem og starte julefeiringa for alvor. - Men, sa Kurt plutselig, hvor ble det egentlig av Ateren? han har visst kommet seg unna. Vi får ringe til Bastian, kanskje de kan etterlyse SAABen? - Det bryr jeg meg ikke om akkurat nå, sa Kine og ga Kurt en stor klem mens hun ønsket han God jul.